

оказано то му великодушіе на майка ми, на жена та ми и дѣца та ми! Въ твое то лице простырамъ му рѣка та си.“ Съ тѣзи думы той са свършилъ. Александръ пристигналъ. Смутенъ той гледалъ на трупа на человекъ, когото безъ умраза къмъ него тѣй жешко преслѣдовалъ и когото противъ желаніе то си направилъ толкови злочестъ. Той го покрывъ съ своя та дреха и повелѣлъ да го отвезѣтъ въ Персеполю, дѣто и погребли Дарія тържественно, въ гробища та на царѣе тѣ. Александръ не щѣлъ да остави безъ наказаніе убіеца, той пакъ са впусналъ да го гони, и го преслѣдовалъ чакъ до като го хваналъ. Бессъ былъ наказанъ.

Александръ съсъ ликующа та си войска, преминалъ презъ Арія, Гирканія, Бактрія и Согдіана; туй было непрекъсванъ тържественъ вървежъ. Войны тѣ вече нѣмали сила да носѣтъ съ себеси богата та корысть — и желаяли покой. Като не гледали край на война та, тѣ начели громко да роптаѣтъ. А на Александра са поревнало пребываніе то въ Персія и не было възможно да са ожида, че той до нѣкога ще са завърне въ Македонія. Той са оженилъ за персіанка, накаралъ да му слугувать по вѣсточны тѣ обычаи, изысквалъ да му са покланятъ, като по вѣстокъ, и са обличалъ като Персы тѣ. Той станалъ доро жестокъ, като деспотъ, и охотно послушвалъ най неумѣренна та лъсть. Веднѣжъ, на пиршество, дошла рѣчь за древни тѣ герои; лъстцы тѣ увѣрявали, че тѣхны тѣ дѣла са никаквы въ сравненіе съ геройски тѣ Александровы подвиги. Само Клитъ открито посрѣшналъ, че Александровъ тѣ отецъ, Филиппъ, былъ го надминвалъ съ работы тѣ си. Александръ грозно скочилъ отъ мѣсто то си; очи тѣ му пламнали отъ гнѣвъ, сички тѣ потреперали за Клитова животъ и бърже го извели внѣ. Напусто было предпазванъе то! Клитъ пакъ са повърналъ, и ёще въ по силны израженія си искавалъ мнѣніе то. Побѣсенъый тѣ Александръ дръпналъ коніе то изъ рѣцѣ тѣ на тѣлопазителя и заклалъ человекъ, който му бѣ спасѣлъ живота при Граникъ. Но